

værdige til at repræsentere deres meningsfæller.

Tilsvarende eksempler findes også uden for det i snævrere forstand politiske område. De læger, som gennem tiden uden egen vinding har hjulpet ulykkelige kvinder til abort under betryggende forhold til trods for straffelovens forældede bestemmelser, og som i den anledning er blevet idømt langvarige frihedsstraffe, ville utvivlsomt af store dele af befolkningen blive anset for *særlig* værdige til at være medlemmer af folketinget, om nogen af dem skulle have ønsket det. Det samme gælder talsmænd o. lign., som er blevet dømt for handlinger, der er udsprunget af faglige aktioner og konflikter på arbejdsmarkedet.

Eksemplerne viser, at idømt frihedsstraf af en bestemt længde *ikke* kan anvendes som målestok for, om den pågældende »i almindeligt omdømme« er værdig til at være medlem af folketinget. Selv om VS' konklusion er uafhængig af dommen i den aktuelle sag, idet vi argumenterer generelt og principielt imod, at folketingsflertallet under påberåbelse af noget så luftigt som »det almindelige omdømme« giver sig af med at underkende en vælgergruppes afgørelse, vil vi knytte nogle få kommentarer til den konkrete sag.

Den konkrete sag:

VS har gennem hele sin levetid mere ihærdigt og konsekvent end noget andet parti bekæmpet skattefiduser og skatteunddragelse.

Der skal derfor heller ikke herske tvivl om, at vi finder, at Mogens Glistrups aktiviteter med at sætte skatteundragelserne i system er dybt asociale, uanset om metoden er lovlig eller ulovlig.

Vi har imidlertid altid arbejdet for, at skattefiduserne skulle bekæmpes gennem klar og entydig lovgivning, *ikke* ved vidtløftige fortolkninger, som anlægges mere eller mindre vilkårligt, og som efterlader det indtryk, at myndighederne efter behov kan finde nogle syndebugke, mens lovgivningen i øvrigt ikke hindrer mange andre i at udnytte smuthullerne.

Det har ikke kunnet undgå at gøre indtryk på os, at folketingets store flertal gang på gang har afvist vore forslag om at lukke de smuthuller (tomme selskaber, forskudt regnskabsår m.v.), som tilsammen danner grundlaget for Glistrups såkaldte skattecirkus. Vi

påviste disse undtagelsesmuligheder og stillede forslag, som ville lukke dem, allerede *før* Glistrup gjorde sig landskendt, men modtagelsen af disse og senere forslag har tydeligt vist, at det store flertal ikke har villet hindre sådanne transaktioner, men alene har været utilfreds med, at de *ikke kun* er blevet brugt til styrkelse af kapitalistiske virksomheder, således som det var formålet.

Resultatet af flertallets dobbeltmoraliske holdning til skattelovgivningen har været alt andet end klare regler, hvilket ikke er betryggende for retssikkerheden.

Det er *ikke* betryggende, at man tilsyneladende vilkårligt fra myndighedernes side kan vælge, om en stor skattesag skal afgøres for hermetisk lukkede døre, uden personnavne og under den strengeste tavshedspligt (Codan, Københavnske Reassurance osv.) eller som en straffesag i fuld offentlighed. Det er *ikke* betryggende, at anklagemyndigheden frit kan operere med en »fiktions«- eller proforma-påstand, når der i den danske kapitalverden dagligt forekommer tusindvis af transaktioner, som man med samme ret kunne kalde fiktive, uden at man gør det.

Det er *ikke* betryggende, at de samme veloplyste handlinger, som i 1. retsinstans bedømmes til en bøde, i 2. retsinstans medfører 4 års fængsel og fradømmelse af bestalling. Og det er *ikke* betryggende, at den centrale begrundelse for landsrettens afgørelse (at det manglede reelt indhold i form af kontante penge eller tilsvarende værdier i de forskellige transaktioner) er *udgået* af højesterets begrundelse, som til gengæld klart er tilpasset det klassemæssige formål med de udnyttede smuthuller (nemlig at disse ikke i sig selv er ulovlige, ligesom det ikke er ulovligt at foretage transaktioner med det eneste formål at spare skat, og at man ikke kan stille krav om reelle overførsler af kontante penge eller tilsvarende værdier, men at lige netop *Glistrups* transaktioner må anses for ikke at være juridisk bindende, *fordi* de må anses for at være for uoverskuelige for *hans* klienter).

Disse forhold, som alle er meget lidt betryggende, og som store dele af befolkningen opfatter som udtryk for en speciel forfølgelse af Mogens Glistrup, selv hvor dette ikke er tilfældet, udspringer alle af, at det politiske flertal *ikke ønsker* at lukke for de skattetækningsmuligheder, som Glistrups skattecirkus rent teknisk bygger på. Det fremgår da også